

**** (*)

'Modders' van Compagnie Barbarie: Een eerbetoon aan aanmodderende moeders

14-11-17, 16.17u - [Evelyne Coussens](#)

2© Compagnie Barbarie

Hoe zou een standbeeld voor 'de moeder' er kunnen uitzien?

Compagnie Barbarie doet een voorstel: een ontploft stukje ego, een verslapt lijf en een in fragmenten uiteengevallen bestaan – haastig opnieuw bijeengeknutseld. *Modders* (8+) is zo'n zelfrelativerend monument voor het onvolmaakte moederschap.

De leden van Compagnie Barbarie zijn allemaal moeder. Ze kennen de clichés en de maatschappelijke druk waaronder elke moeder minstens een héél klein beetje bezwijkt. Dat freudiaanse spelen met realiteit en fictie krijgt in *Modders* een letterlijke, materiële vertaling in de vorm van een speeltuin: een scène vol verdwaalde pruiken, mismaakte stoelen en

ondefinieerbare objecten. Met daarvoor: het kuise gordijn van de schone schijn.

Vier van de zeven moeders (Amber Goethals, Liesje de Backer, Sarah Vangeel, Lotte Vaes) betreden onder gejuich het voortoneel, als popsterren. Ze noemen zich alle vier 'mama' en presenteren zich als uniforme, perfect gemodelleerde moeders met lange blonde haren en maatje 38 – ja, ook de mama die wanhopig volhoudt dat ze daar niet in past. Op het programma: de onthulling van een mama-monument; een wanstaltige hangtiet die nog voor de inhuldiging spontaan ontbrandt.

Geloof niets van wat de Barbaries je wijsmaken. De tegenspraak is de belangrijkste stijlfiguur in hun poëtica

Voorstellingen van Compagnie Barbarie steken vol valkuilen. Tip 1: kijk altijd naar wat zich achter de schermen afspeelt, want dààr gebeurt het. Terwijl *voor* het transparante gordijn één mama met een repertorium aan softe liedjes de zaal entertaint, proberen de drie anderen het monument te redden. De illusie van orde situeert zich voor het doek, de waarheid steekt erachter: de realiteit van moeders (van *mensen*) is een aaneenschakeling van ruzies, misverstanden en wanhoop.

Tip 2: geloof niets van wat de Barbaries je wijsmaken. De tegenspraak is de belangrijkste stijlfiguur in hun poëtica. Maken ze bij aanvang van *Modders* afspraken met de zaal, dan zijn ze de eersten om die te breken. Benadrukken ze dat ze niét je juf zijn, dan mag je er donder op zeggen dat ze zich zo autoritair als de pest gedragen. Zalven ze het hele gebeuren als een "warme cocon van samenzijn", wees dan zeker dat ze elkaar stiekem de strot toeknijpen.

Dat is ook waar het om gaat in *Modders*: moeders zijn niet één ding, ze zijn een wispelturig amalgaam van veel tegelijk, en weinig fraais: hysterische wijven, nukkige kinderen, narcistische wezens vervuld van zelfmedelijden. Maar ook: onweerstaanbaar grappig in hun wanhoop. Volgens trouwe Barbarie-ondeugd gaat de dramaturgie ergens halverwege de mist in, maar de slotscène mondt dan weer uit in een gedurfde rolwissel tussen de mama's en de kinderen in de zaal.

Wat blijft hangen, zoals wel vaker bij de Barbaries, is een anarchistisch plezier dat vaag doet denken aan de legendarische *Meneer Kactus Show* uit de jaren 1980 – toen kindertelevisie nog vrij en spannend was. In een medialandschap vol overwegend truttige kinderproducten zijn deze 'Spelende Vrouwen' van vandaag even welkom als verfrissend.

19/11 in CC Hasselt, nog het hele voorjaar 2018 [op tournee](#).

2© Compagnie Barbarie

<https://www.demorgen.be/podium/-modders-van-compagnie-barbarie-een-eebetoonaanmodderende-moeders-bb90f7a3/>